

hendada, siis saaksin sest ehk enam kasu kui sõnnikust. Sest niisugune raba-muda mõub palju kauemine põllule rammuks kui sõnnik, mis iga aasta uut peale tahab; aga kus paksust muda ja kõntsa mullapõrmuga segatakse, seal võib wäli mitu aastat sõnnikuta ehk pisukeste sõnniku abiga hääd wilja kanda, iseäranis liiwased kohad.“ — „Jüri, armas Jüri!“ hüüdis naine, „mõttele ommetegi, mis sa teed! Ega sul mõisniku wara ja walda ei ole, misga muda ja muud tühja põllule wõid wedada. Külarahwas naerab juba muidugi sinu isewärki majapidamist, mis naad siis saaksid ütleva, kui sa muda hakaksid wedama?“ „Mis naad suuremat wõiwad teha, kui et mulle ehk kartuhwlide asemel Muda Jüri nimeks panewad,“ kostis Jüri. „Raergu, kes tahab, mina rahwa naerust ei hooli, waid lähän tsaillukeste sam sammul ommal teel edasi.“

„Juba teisel nädalal kündis sulane ošetud ärgadega wäljal, senni kui Jüri ise päilise abiga hommikust õhtuni muda põllule wedas. Kaunis osa maad, mis odrade alla pidi saama, oli kõntsa ja mudaga, hunnik hunniku kõrwas ülekattetud, ja kui iljemine odrad said mahatehtud, tõusis oras kui tihedam hari, et kõigewanemad Soofüla mehed weel mõisagi wäljal kenamat orast ei olnud näinud. „Ei se lugu wõi õigel kombel sündida,“ räägiti kõrtsis — „Jüri on wist mõni sala tont ehk frat, kes wõera põldudelst õnne tema põllule kannab.“

Nii pikalt kui aeg kestis wedas Jüri, kui sõnnik wälja oli wiidud, muda rukiwäljale senna kohtade pea-

le, kuhu sõnnik ei olnud ulatanud. Heinasaak oli sel suwel wäga kasin, aga seda rohkem lootust põldude ande peale, mis iwi ja põhku rikast tõutasid; kõrs seisid kui pilliroog, pään pikad ja jämedad kõrre otjas. Ja Sumal laskis lootust tõeks minna. Sügise, kus kõik suwised põlluanded aita ja küüni koku olid pandud, nägi Jüri aru tehes, kui aastased majatartwitused, tulewa seemne osa ja natuke wanaks waraks pandud maha arwas, et igast wilja sugust mõne waka wõis turule müüa. Nõnda kui minewal aastal andsid mesipuud, lehmad, seakarja sigidus ja õue aiawili omalt kohalt raha sissetulemist; ja kui Eisu seda kaunist rahakogu nähes meele tuletas, kuida tänawu suuremat kulu ei olnud kui ärgade eest, ja mis sulane ja päilised palgaks saanud: läks süda tal korraga rõõmsamaks. Aga mis weel enam wäärt oli, edespidi ei seisnud ta kusagil enam tõrkudes wasta, kui mees midagi uudist etewõttis. Soofüla mehed ei naernud enam mõõdukäies ega kõrtsis Jüri majatallitamist, ja mõni ehk hakkas mõtlema: „Oleksin ma ka nõnda teinud!“ Suurema osa filmad olid wanast wõtetud kombede kammitsas, et seda paremat ei tahtnud näha, ehk küll ninaga igapäaw külge puutuswad.

„Jätk järgult kõiki täielikult jutustates, kuida hoolik peremees aast aastalt põldusi ja heinamaid rammusamaks kosutas ja se läbi enam kasu leidis, wiidaks mul wäga palju aega, sellepärast siin weel üht ainust asja nimetan, enne kui mõne aasta edasi lähme. Esimesel kewadel õue koristates ja puid õue ümber istutates oli Jüri kohe elajate ja inimeste wahel selget wahet tei-